

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/30/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6619203262
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Gallo
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6619203262.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Galla a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Klaudie Koskovej, v spore žalobcu: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., so sídlom Želetavská 1525/1, 140 92 Praha 4 - Michle, Česká republika, IČO: 649 48 242, podnikajúca na území SR prostredníctvom organizačnej zložky: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, so sídlom organizačnej zložky Šancová 1/ A, 813 33 Bratislava, IČO: 47 251 336, zastúpeného: Stentors advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Hodžovo nám. 2A, 811 06 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 51 757 184, proti žalovaným v 1. rade: Z. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XX, E., v 2. rade: T. M. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XX, E. a v 3.rade: M. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX/X, L. o určenie neexistencie vecného bremena, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec sp. zn. 6C/24/2019-280 zo dňa 30. septembra 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu z r u š u j e a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu, o trovách konania rozhodol tak, že žalovaným v 1. až 3. rade nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia vyslovil názor, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na určení neexistencie vecného bremena. Žalobca naliehavosť právneho záujmu odvodzoval od ustanovenia § 61d ods. 1 Exekučného poriadku (zák.č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti / Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov), pričom poukazoval na obchádzanie zákona. Okresný súd upriamil pozornosť na to, že vlastník nehnuteľností má právo zriadiť vecné bremeno na svojej nehnuteľnosti a toto právo vlastníka môže byť obmedzené iba zákonom. Samotné ustanovenie § 61d ods. 1 Exekučného poriadku je spôsobilé obmedziť vlastníka nehnuteľnosti v nakladaní so svojim majetkom, avšak predpokladom pre uplatnenie tohto ustanovenia je doručenie upovedomenia o začatí exekúcie. Exekúcia začala dňa 18.9.2019, pričom súdu nebolo preukázané, kedy došlo k doručeniu upovedomenia o začatí exekúcie, avšak samotná zmluva o zriadení vecného bremena bola uzavretá už dňa 24.9.2018, t.j. rok pred začatím exekúcie. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný v 1. rade mohol slobodne uzavrieť zmluvu o vzniku vecného bremena, keďže možnosť nakladania so svojim majetkom nemal obmedzenú. Zároveň okresný súd uviedol, že judikatúra slovenských súdov jednoznačne stanovuje, že právo na určenie existencie vecného bremena alebo návrh na obmedzenie, resp. zrušenie vecného bremena môže podať iba subjekt práv a povinností z vecného bremena (R 37/1985). Žalobca nebol účastníkom zmluvy o zriadení vecného bremena, t.j. nebol subjektom práv a povinností, a preto mu nepatrí ani právo súvisiace s užívaním predmetnej nehnuteľnosti. Pokiaľ ide o tvrdené obchádzanie zákona zo strany žalovaných, žalobca súdu v konaní nešpecifikoval aký zákon žalovaný v 1. až 3. rade porušili, resp. obišli. V celom konaní žalobca poukazoval výlučne na ust. § 61d ods. 1 Exekučného poriadku, pričom samotná exekúcia začala rok po uzavretí zmluvy. Na základe takto zistených skutočností okresný súd mal za to, že nie je daný naliehavý

právny záujem na určení neexistencie vecného bremena na strane žalobcu, a to s poukazom na to, že právny úkon žalovaným v 1.a 3. rade bol vykonaný pred začatím exekúcie. Na základe uvedeného súd tiež došiel k záveru, že žalobcovi preto nesvedčí ani právo, či povinnosť zo zmluvy o zriadení vecného bremena, rovnako mu ani nesvedčí ani právo na užívanie nehnuteľností, a teda nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby o existenciu vecného bremena, nakoľko tento návrh môžu podať iba účastníci zmluvy, resp. vlastníci nehnuteľností. Rovnako nie je pasívne vecne legitimovaná byť účastníkom predmetného sporu ani žalovaná v 2. rade, keďže táto nebola účastníčkou predmetného právneho úkonu a zároveň v čase uskutočnenia právneho úkonu nebola ani vlastníčkou nehnuteľností. Vzhľadom na uvedené súd žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP (zák.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok) avšak nakoľko žalovaným v 1. až 3.rade trovy konania nevznikli, preto im súd nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalobca. Zdôraznil, že naliehavosť právneho záujmu neodvodzoval od ust. § 61d ods. 1 Exekučného poriadku ako to tvrdil okresný súd, ale na predmetné ustanovenie poukazyval v súvislosti s absolútnou neplatnosťou zmluvy o zriadení vecného bremena. Podľa žalobcu navrhovaným určením dôjde k preventívnemu určeniu a zamedzí sa, aby bolo právo žalobcu ohrozené a jeho postavenie sa v rámci exekučného konania stalo neistým. Súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru o neexistencii naliehavého právneho záujmu, pretože žaloba o určenie neexistencie práva vyplývajúceho z vecného bremena je aktuálne jediným prostriedkom ochrany tvrdeného práva spôsobilého odstrániť objektívny stav neistoty žalobcu, ktorá spočíva v neistote uspokojenia pohľadávky žalobcu v rámci exekučného konania, keďže len súdne rozhodnutie o určení neexistencie vecného bremena spočívajúceho v práve doživotného bývania je podkladom na vykonanie zmeny v zápise v katastri nehnuteľností. Okrem tejto skutočnosti žalobca v odvolaní namietol, že v súvislosti s existenciou naliehavého právneho záujmu vo svojom vyjadrení zo dňa 24.10.2019 a zo dňa 26.3.2020, ako aj na pojednávaní dňa 2.9.2020 navrhol súdu, aby v súlade s ust. § 164 CSP prerušil konanie vo veci samej o určenie neexistencie vecného bremena spočívajúceho v práve doživotného bývania, a to až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Lučenec pod sp.zn. 10C/22/2019, pretože pokiaľ by aj žalobca neosvedčil naliehavý právny záujem v tomto okamihu, nepochybne naliehavý právny záujem osvedčí po určení neúčinnosti dohody o BSM, v dôsledku ktorej sa žalovaná v 2. rade stala výlučnou vlastníčkou príslušných spoluvlastníckych podielov k nehnuteľnostiam. Napriek uvedenému sa súd prvej inštancie s návrhom na prerušenie konania v priebehu konania, ani v rozsudku nezaoberal. Žalobca tiež namietal, že nie je mu zrejmé, z akého dôvodu súd prvej inštancie v rozsudku odkázal na judikát R37/1985, ktorý nie je aplikateľný na posudzovaný prípad, nakoľko sa týka susedských sporov, konkrétne otázok rozhodovania sporov medzi vlastníkmi susediacich nehnuteľností. Predmetný judikát sa týka zrušenia vecného bremena v dôsledku jeho zániku v intenciách dnešného ustanovenia § 151p Občianskeho zákonníka, nie určenia neexistencie práva vyplývajúceho z vecného bremena, z dôvodu absolútnej neplatnosti právneho úkonu podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, čo je predmetom tohto konania. Žalobca zdôraznil, že v konaní sa domáha určenia neexistencie práva vyplývajúceho z vecného bremena z dôvodu absolútnej neplatnosti právneho úkonu v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka, pretože zmluva o zriadení vecného bremena obchádza zákon alebo sa prieči dobrým mravom. Žalobca sa nedomáha zrušenia vecného bremena. Žalobca tiež namietol nesprávne posúdenie aktívnej vecnej legitimácie súdom prvej inštancie. Uviedol, že z ust. § 39 Občianskeho zákonníka jednoznačne vyplýva, že absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona, pričom v súlade s ustáleným názorom vyšších súdnych autorít sa absolútnej neplatnosti môže dovoľávať ktokoľvek. Žalobca sa v tomto konaní domáha určenia neexistencie práva vyplývajúceho z vecného bremena z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o zriadení vecného bremena a absolútnej neplatnosti právneho úkonu sa môže dovoľávať ktokoľvek. Aktívna vecná legitimácia žalobcu však vyplýva aj z tej skutočnosti, že sa zriadenie vecného bremena na nehnuteľnosti nepochybne týka priamo právnej sféry žalobcu, pretože žalobca má na určení neexistencie práva vyplývajúceho z vecného bremena právny záujem spočívajúci v práve uspokojiť svoju pohľadávku. Ďalej žalobca uviedol, že z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie nezohľadnil pri zisťovaní skutkového stavu viaceré dôkazy predložené žalobcom počas konania, ktoré sú podľa jeho názoru podstatné pre riadne zistenie skutkového stavu, a to najmä pre zistenie skutočností preukazujúcich ukracujúci úmysel, ktorý viedol žalovaných k uzavretiu zmluvy o zriadení vecného bremena. Súd tak dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadom absencie ukracujúceho úmyslu žalovaných, nakoľko súd prvej inštancie vyhodnotil dôkazy nedostatočne, resp. nevyhodnotil všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Uvedeným nesprávnym procesným postupom súdu zároveň došlo k porušeniu žalobcovho práva na spravodlivý

proces. Na základe uvedených skutočností navrhol rozsudok okresného súdu zmeniť a žalobe vyhovieť, resp. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalovaní v 1., 2. a 3. rade vo vyjadrení sa k odvolaniu žalobcu, odvolanie podané žalobcom považujú za tendenčné. Zdôraznili, že nič nebránilo žalobcovi zabezpečiť „ručiteľský záväzok“ okrem notárskej zápisnice aj iným zákonným spôsobom, napr. zriadením záložného práva na nehnuteľnosť alebo zriadením vecného bremena, či inak. Žalovaní v 1. až 3. rade majú za to, že žalobcovi pokiaľ tvrdí, že preveroval dlžníka aj ručiteľov museli byť skutočnosťmi ohľadne manželského stavu žalovaného v 1. rade známe, aj napriek tomu poskytol spoločnosti ForDom, s. r. o., ako dlžníkovi úver v úhrnnej výške 1 159 628,61 Eur bez patričnej zábezpeky. Žalovaní tiež tvrdia, že žalobca sám spôsobil neplatnosť právnych úkonov, dohody o ručení a notárskej zápisnice o uznaní záväzku a dohode o splácaní, čoho následkom je dôvodná pochybnosť o existencii akéhokoľvek záväzku manžela žalovanej v 2. rade voči žalobcovi z titulu týchto neplatných právnych úkonov. Žalobca nemá voči žalovanému v 1. rade žiadnu existujúcu pohľadávku, nemôže sa tak platne žalobou domáhať jednak odporovania právneho úkonu - dohody o vyporiadaní BSM uzavretej medzi ním a žalovanou v 2. rade po zániku ich BSM a jednak neexistuje ani právny dôvod na podanie žaloby o určení vecného bremena. Navrhli rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť, zároveň si uplatnili trovy odvolacieho konania.

4. Žalobca vo vyjadrení sa k vyjadreniu žalovaných opätovne poukázal na existenciu naliehavého právneho záujmu, na povinnosť súdu prerušiť súdne konanie do právoplatného rozhodnutia vo veci tak ako to navrhol žalobca, pričom zopakoval svoje tvrdenia ohľadne svojej aktívnej legitímácie.

5. Krajský súd v Banskej Bystrici, viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP), viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP) prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania (a contrario § 385 ods. 1 CSP) a rozsudok okresného súdu zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP a v súlade s § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Podľa § 389 ods. 1 CSP písm. b) odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom; písm. c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

7. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd nesprávne právne posúdil nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobcu na určovacej žalobe pokiaľ súd nedostatok naliehavého právneho záujmu odvodzoval z dôvodu, že žalobca ho preukazoval v nadväznosti na ust. § 61d ods. 1 Exekučného poriadku. Zo žaloby podanej žalobcom na Okresný súd Lučenec dňa 19.7.2019 totiž jednoznačne vyplýva, že žalobca žalobu o určenie neexistencie vecného bremena spočívajúceho v práve bezplatného doživotného bývania a užívania k nehnuteľnosti bytu č. 2, na prízemí bytového domu súp. č. 6 v prospech žalovanej v 3. rade sa domáhal na základe absolútnej neplatnosti zmluvy o zriadení vecného bremena medzi žalovaným v 1. rade a žalovanou v 3. rade s poukazom na ust. § 39 Občianskeho zákonníka a v nadväznosti na § 137 písm. c) CSP, podľa ktorého sa pri tzv. určovacej žalobe vyžaduje preukázanie naliehavého právneho záujmu na takomto určení.

8. Podľa § 137 CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

9. Z koncepcie § 137 CSP vyplýva, že žalobca sa samostatnou žalobou nemohol domáhať neplatnosti právneho úkonu, a to neplatnosti zmluvy o zriadení vecného bremena, pretože žaloba o určenie neplatnosti právneho úkonu spadá pod ust. § 137 písm. d) CSP, teda o určenie právnej skutočnosti. Žalobu o určenie právnej skutočnosti však možno podať len, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Nakoľko žalobca sa nemohol domáhať neplatnosti zmluvy o zriadení vecného bremena, domáhal sa určovacej žaloby v zmysle § 137 písm. c) CSP, v nadväznosti na prejudiciálne vyriešenie otázky, či zmluva o zriadení vecného práva je alebo nie je platná, pričom mal za to, že je neplatná, a teda vecné bremeno nie je (neexistuje). Tieto skutočnosti priamo vyplývali už zo samotnej žaloby podanej žalobcom, kedy neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o zriadení vecného bremena odôvodňoval poukazom na ust. § 39 Občianskeho zákona, teda že ide o neplatný právny úkon, nakoľko svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Z tohto hľadiska okresný súd žalobu žalobcu neposudzoval, a nedostatok naliehavého právneho záujmu odôvodnil len poukazom na to, že žalobca naliehavosť právneho záujmu odvodzoval od ust. § 61d ods. 1 Exekučného poriadku. Žalobca naliehavosť právneho záujmu neodvodzoval od ust. § 61d ods. 1 Exekučného poriadku a na toto ustanovenie Exekučného poriadku poukazoval len v súvislosti s absolútnou neplatnosťou zmluvy o

zriadení vecného práva s tým, že právo žalobcu bude ohrozené a jeho postavenie sa v rámci exekučného konania stane neistým. Okresný súd preto v ďalšom konaní bude opätovne povinný posúdiť existenciu naliehavého právneho záujmu v nadväznosti na vyššie uvedené skutkové a právne okolnosti vyplývajúce zo žaloby.

10. Okresný súd tiež porušil právo na spravodlivý proces z dôvodu nesprávneho procesného postupu, pretože nerozhodol o návrhu žalobcu na prerušenie konania do skončenia konania vedeného na Okresnom súde v Lučenci pod sp. zn. 10C/22/2019, napriek tomu, že žalobca prerušenie konania niekoľkokrát navrhol (v podaní zo dňa 24.10.2019 č.l. 220 p.v. spisu, v podaní zo dňa 26.3.2020 č.l. 244 p.v. spisu, ako aj na pojednávaní zo dňa 2.9.2020 č.l. 271 spisu).

11. Pokiaľ okresný súd nemienil prerušiť konanie na návrh žalobcu, bol povinný zamietnuť návrh na prerušenie konania spolu s rozhodnutím vo veci samej tak, ako to vyplýva z ust. § 162 ods. 3 CSP. Pokiaľ okresný súd sa návrhom žalobcu na prerušenie konania vôbec nezaoberal, takéto jeho konanie je potrebné považovať za nesprávny procesný postup, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V ďalšom konaní sa preto okresný súd musí s návrhom na prerušenie konania vysporiadať.

12. Odvolací súd sa stotožňuje aj s odvolacou námietkou žalobcu ohľadne aplikácie judikatúry, a to rozhodnutia R37/1985, ktorý aj podľa odvolacieho súdu nie je aplikovateľný na posudzovaný prípad, nakoľko sa týka susedských sporov, konkrétne otázok rozhodovania sporov medzi vlastníkmi susediacich nehnuteľností. Navyše rozhodnutie R37/1985 sa dotýka „návrhov na určenie existencie vecného bremena, návrhov na obmedzenie prípadne zrušenie vecného bremena“, ktoré môžu úspešne podať len subjekty práv a povinností z vecného bremena, čo v prípade určenia existencie vecného bremena je logické, avšak toto rozhodnutie sa netýka návrhov na určenie neexistencie vecného bremena. Z tohto hľadiska preto nie je správne ani právne posúdenie nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu, pretože žalobca sa nedomáhal zániku vecného bremena v zmysle § 151p ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale domáhal sa neexistencie vecného bremena z dôvodu neplatnosti zmluvy o zriadení vecného bremena v nadväznosti na § 39 Občianskeho zákonníka.

13. Z rozhodnutia okresného súdu taktiež nevyplýva, že by sa dostatočne zaoberal dôkazmi predloženými žalobcom. Okresný súd nevyhodnotil dôkazy, ktoré žalobca predložil v konaní (uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica pod sp. zn. 4Er/1/2018 zo dňa 24.10.2018, uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica pod sp. zn. 4Er/1/2018 zo dňa 7.2.2019, odpis notárskej zápisnice o uznaní záväzku a dohode o splácaní Nz 14697/2018 zo dňa 9.5.2018 spolu s prílohou, oznámenie súdneho exekútora k č. 45Ex 614/19 zo dňa 25.3.2020) a tieto dôkazy nevyhodnotil, či už jednotlivo alebo všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti tak, ako to predpokladá ustanovenie § 191 ods. 1 CSP. Pokiaľ došiel k záveru, že tieto dôkazy nemajú vplyv na rozhodnutie súdu, mali byť tieto dôkazy v tomto smere vyhodnotené.

14. Súd prvej inštancie v sporovom konaní nepostupoval v súlade s príslušnými aplikovateľnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku, svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, preto odvolaciu súdu nezostala iná možnosť, než rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie za dodržania vyššie uvedených inštrukcií odvolacím súdom. Rozhodnutie bolo zrušené v celom rozsahu, teda nielen vo veci samej, ale aj v závislom výroku o trovách konania, o ktorých súd rozhodne v novom rozhodnutí o veci v zmysle § 396 ods. 3 CSP.

15. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).